

Proloog - Rebecca

Twintig jaar geleden

Zodra ik de gordijnen opentrok, kon ik een gevoel van verrukking niet onderdrukken. ‘Wow,’ zei ik hardop. De weilanden voor het huis waar ik met mijn ouders en zus Hadassa woonde, waren bedekt met een laag sneeuw en de boomtakken leken bijna te bezwijken onder het gewicht ervan.

Mijn ouders zaten aan het ontbijt. Mijn vader las in zijn ochtendjas het Reformatorisch Dagblad, wat hij elke zaterdagochtend deed. Het rook naar gebakken ei. Ik kreeg een kop thee in mijn handen gedrukt.

‘Wil je ook een eitje?’

Mijn maag rommelde en ik knikte.

Mijn moeder brak een ei tegen de rand van het aanrecht en gooide het in de koekenpan. ‘Wij zijn morgenmiddag rond een uur of vijf weer thuis. We hopen op tijd te zijn voor de avonddienst. Hadassa zal vannacht rond twaalven thuiskomen. Weet je zeker dat je het zo lang alleen redt?’

Ik zuchtte. ‘Mam, hier hadden we het al vaak over. Ik ben geen tien meer.’

Mijn ouders zouden die middag naar Leeuwarden rijden, waar de broer van mijn moeder woonde. Mijn nichtje werd die zondagochtend gedoopt. Ze gingen wel vaker op familiebezoek, maar het was de eerste keer dat ze een nacht wegbleven. Mijn moeder hield er niet van om ergens te logeren, omdat ze het liefst altijd haar spullen bij zich had en slecht tegen veranderingen kon. Helemaal niet op zondag. We waren daardoor al jaren niet meer op vakantie geweest.

‘Hier is het toch ook fijn?’ zei mijn moeder altijd, waarop ik wat bromde.

Ik sprak een stil gebed uit en begon aan mijn gebakken ei op brood. ‘Joanne en Daniël komen,’ zei ik. ‘Dus ik ben niet helemaal alleen.’

‘Niet met volle mond praten,’ zei mijn moeder streng. ‘Je weet het. Als er wat is, kun je naar de buurvrouw lopen.’

Ik mopperde nogmaals dat ik geen klein kind meer was.

Joanne en Daniël waren mijn beste vrienden, maar die zaterdag, toen de nacht al als een inktzwarte deken over ons was neergedaald en er geen einde leek te komen aan de sneeuwbuien, leken we dit te zijn vergeten.

Ik had zelden ruzie met ze. We ergerden ons wel eens aan elkaar, maar knallende ruzies hadden we nooit. Tot nu toe.

Nog nooit had ik zoveel woede in Daniëls ogen gezien. Hij stormde naar buiten en werd vrijwel meteen opgenomen door het donker van de nacht. Joanne en ik bleven beduusd en sprakeloos achter, vol ongeloof van wat er zojuist was gebeurd. Ik hoorde onze grote, staande klok de seconden wegtikken. Onze emoties bekoelden en de stilte was niet langer geladen.

Ik moest mijn excuses aanbieden, want ik wilde mijn beste vrienden niet kwijt. We konden elkaar niet door zoiets onbenulligs uit het oog verliezen. Er kwam niets over mijn lippen.

‘Waar is Daniël naartoe gegaan?’ doorbrak Joanne de stilte.

Ik was me weer bewust van mijn omgeving. Daniël. Hoelang was hij al weg? Ik opende de voordeur. Dikke vlokken dwarrelden naar beneden. ‘Daniël!’ Mijn stem ijldede weg in de witte wereld. ‘Het spijt me. Kom alsjeblieft terug!’ Ik had verwacht zijn stem te horen, of zijn lange gestalte te zien, maar niets van dit alles. Zonder jas liep ik naar buiten en voelde de kou meteen tot in mijn botten. ‘Daniël!’

‘Moeten we zoeken?’ Joanne stond naast me, bijtend op haar duimnagel.

Het was raar dat hij zo lang wegbleef. Er zou toch niets gebeurd zijn? Een angstig gevoel be kroop me en plotseling wist ik zeker dat er iets ergs gebeurd was. Ik griste mijn jas van de kapstok en zonder iets te zeggen liep ik met grote passen naar buiten.

De sneeuw knerpte onder onze schoenen. De maan was verscholen achter een dik wolkendek en het enige licht kwam van Joannes zaklamp. Ondanks de warme handschoenen waren mijn handen koud. De temperatuur lag die nacht onder het vriespunt. Niemand kan zo lang in deze kou overleven, zeurde een stemmetje in me.

‘Misschien is hij naar huis gegaan,’ opperde ik.

‘Ja,’ antwoordde Joanne. ‘Dat zou goed kunnen.’

Ik hoorde de twijfel in haar stem, maar zei niets.

We leken uren te lopen, maar in werkelijkheid moest dit misschien een kwartier zijn geweest. Onze broekspijpen en schoenen waren doornat en de vrieskou kroop bijtend langs onze benen omhoog.

‘Geen Daniël,’ zei Joanne. ‘Ik denk echt dat hij naar huis is gegaan. Laten we weer naar jouw huis gaan en de verwarming lekker hoog zetten.’

Plotseling zag ik iets, wat niet in deze witte wereld thuishoorde. Een vormeloze zwarte hoop, en het was beslist geen boomstam. Ik wist meteen wat het was. Of liever gezegd, wie het was.

‘Joanne,’ zei ik kalmer dan ik mezelf voelde. ‘Wil je daar eens schijnen?’

Zijn huid was net zo wit als de sneeuw waarin hij lag en zijn ogen staarden naar de zwarte hemel. We wisten genoeg.

Joanne slaakte een lange schreeuw. ‘O mijn God,’ stamelde ze. ‘Daniël.’

Tot mijn verbazing was ik het die het rustigst bleef. Ik had het idee alsof ik buiten mezelf trad en mij in een filmscène bevond. Het meisje dat geknield naast haar dode vriend zat, was ik niet. Het lichaam dat in de sneeuw lag, was niet van Daniël. Dit kon niet echt zijn. Dit gebeurde niet in het echte leven.

Joanne hilde met lange uithalen. Dit was de eerste keer dat ik haar zag huilen. Normaal was ik degene die snel overstuur was.

‘Arme Daniël,’ zei ze tussen haar tranen door. ‘Wat moeten we nu doen?’

Mijn gedachten gingen alle kanten op. ‘De politie bellen,’ zei ik beslist.

‘En wij dan? Hij is dood door onze schuld.’

‘We zeggen dat hij een rondje ging lopen. We zeggen gewoon dat we een ruzietje hadden en dat hij buiten ging afkoelen.’

Door adrenaline gedreven, ploegden we zo snel mogelijk door de sneeuw naar huis. In de woonkamer drong de warmte niet tot me door. Joanne was als een bang vogeltje in een stoel gaan zitten en al het bloed was uit haar gezicht weggetrokken. Ik had Joanne nog nooit onzeker en bang gezien. Voor mij was onzekerheid dagelijkse kost, maar op dat moment voelde ik me strijdlustiger en zekerder dan ooit tevoren.

‘We kunnen nooit zeggen wat er zojuist is gebeurd,’ zei ik, meer tegen mezelf dan tegen Joanne. ‘Begrijp je dat, Joanne? Nooit.’

Ik toetste 1-1-2 in en wachtte tot er werd opgenomen. Maar al te goed begreep ik dat dit het einde was van mijn veilige leventje en er een nieuw hoofdstuk begon. Ik wist niet wat ik tegen de politie had gezegd. Wel wist ik dat alles mijn schuld was.

Een hand landde op mijn schouder. Ik keek op in het gezicht van mijn vader. Ik wist niet waar hij ineens vandaan kwam, maar het boeide niet. Mijn vaders doorgaans strenge gezicht had nu een bedenkelijke gezichtsuitdrukking. Hij kneep steviger in mijn schouder en ik had de neiging de hand van me af te schudden. ‘Het komt goed,’ zei hij.

Dat betwijfelde ik.
